

Magyar Nemzet

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Elnöke: PETHŐ TIBOR

Tagjai: BÁCSKAI TAMÁS, FÖLDES PÉTER, TÓBIÁS ÁRON

Főszerkesztő: TÓTH GÁBOR

Főszerkesztő-helyettes: SZÉNYI GÁBOR

Szerkesztők: FEHÉR BÉLA, MARAFKÓ LÁSZLÓ, WINTERMANTEL ISTVÁ

Vezető publicista: KRISTÓF ATTILA

Rovatvezetők: SZENDREI LŐRINC (belpolitika), HORVÁTH L. ISTVÁN (gazda

LŐCSEI GABRIELLA (kultúra), LAMBERT GÁBOR (külpolitika),

KESERŰ ERNŐ (levelezés), ÁRVAY SÁNDOR (sport)

Művészeti vezető: SZABÓ ATTILA

KEDD, 1994. szeptember 27.

A RÁDIO MELLETT

Gyermek- és lélekmentők

Senkinek nem sikerült még megértenie, miért kell az örökbefogadónak hosszú évekig várakoznia a gyermekre. Az ügymenet – ha jó szándékkal folyik, és ha erős az elhatározás mindenkiben, ha a gyerek és a felnőtt, sőt az állam érdeke így kívánja – miért gátolja a gyorsaságot? Talán a hivatalok között elvész az ügy fontossága?

Az utóbbi években gyakran hallhatunk arról, hogy magyar állami gondozottak találhatnak családra, szülőre Hollandiában, Olaszországban, Franciaországban, s a szakemberek e jelenséget azzal magyarázták: *a külföldiek nem válogatósak*. Nekik a gyerek kell, mindegy, hogy milyen a bőre színe, az egészsége, milyenek az adottságai. Sőt, fizetnek is azért, hogy az övék legyen. Voltak, akik üzletet láttak ebben az újonnan felbukkant jelenségben, a gyerekereskedelem vádját kiabálták, és felelősöket kerestek, mint ha megfeledek volna arról, hogy mindegy, hogyan, miként, ha akár csak egyetlen gyerek is megmenekül az állami gondozástól, ha szerető, gondoskodó családot kap, akkor mit számít, üzlet-e vagy sem.

Az állami gondozásról, amelynek hatékonyságára évtizedekig esküdött a szocialista gyermekvédelem, s ezért komolyabb mérlegelés nélkül, gyermekérdeket kiáltva alkalmazta is, mostanra kiderült: az egyik legnagyobb csőd. Legalábbis abban a formájában, ahogyan azt eddig végezték. Lehet a szerkezetén kozmetikázgatni, de be kell látni, hogy ez csak akkor alkalmazható megoldás, ha már

valóban nincsen más. Még akkor is, ha minden más ennél kényelmetlenebb.

B. Király Györgyi

Gondolta volna,

hogy a hat-nyolc éves várakozás kiküszöbölhető az örökbefogadással? című műsorával igen hasznos szolgálatot tett azoknak, akik bajba jutottak. Bemutatta ugyanis a *Napsugár Alapítványt*, ezt az ember- és lélekmentő szolgálatot, amely olyan anyáknak segít, akik megszülik, de megtartani nem akarják gyermeküket. Az alapítvány ugyanis lehetővé teszi, hogy ezek a csecsemők azonnal örökbefogadó szülőkhöz kerüljenek úgy, hogy az anyának módja van megismerni gyermeke jövőendő nevelőit, s a reménytelenül szülők is megláthatják, honnan, milyen világból, milyen emberek közül érkezik a gyermek.

Lélekmentő is ez a baptista lelkész által létrehozott és működtetett alapítvány, amely mindenféle anyagi ellenszolgáltatás nélkül végzi munkáját. Mert hiszi azt, nemcsak a gyermeknek, hanem az anyának a lelkét is megmenti, ha az nem kényszerül akár a legelkeseredettebb lépésre, újszülöttje meggyilkolására. Hogy ez nem ritka esemény, meggyőződhetünk erről a napilapok elrettentően gyakori híradásaiból.

Még valószínűleg sokat fognak vitatkozni szakmabeliek és külső szakértők a közszolgálatosság mibenlétéről. Azt azonban nem vonhatják kétségbe, hogy az emberek tájékoztatása, a társadalom adta lehetőségek híreinek az eljuttatása az érdekeltekhez alaptevékenysége kell legyen egy közszolgálati rádióknak. Sőt, az ilyen

információkat nem elegendő egyszer elmondani, hanem rendszeresen, közérdekű magazinműsorokban, hallgatott adásidőkben vissza-vissza kell térni e témákra. Hiszen meglehet, éppen akkor hallja meg egy elkeseredett ember. A *Napsugár Alapítványnak* nincsen pénze arra, hogy reklámozza magát. Hírének s az ehhez hasonló életmentő kezdeményezések hírének eljuttatása a széles közvéleményhez, a rászorulókhöz a sajtó, a tömegtájékoztatás kötelessége.

Szelíden oktatott az

Ilona of Hungary

című műsornak a címszereplője M. Szabó Imre mikrofonja előtt. Az amerikai szépségiparosnő és férje megvalósította az amerikai álmot, és néhány centtel érkezve az Újhazába, megmutatta, hogy az még mindig a lehetőségek és a tehetségek világa. E beszélgetésben azonban nem is a történet volt az érdekes, hisz az „szokványos” karriersztori, hanem a tanulság. *Mészáros György és felesége, Ilona* sok okos tanácsot adott mindazoknak, akik ebben a tapasztalatok nélküli országban vállalkoznak, vagy azt forgatják a fejükben. Mert ezek a mesebeli történetek, amelyekben a jó elnyeri méltó jutalmát, végeredményben mégiscsak arról szólnak, hogy a kalandorság, a tisztességtelenség, a gyors meggazdagodás minden józanságot elsöpörő vágya visszaüt, nem hozza meg a várt eredményt. Vagy ez csak Amerikában van így?

Hanthy Kinga